

13.	P	Ida, redovnica	Otoče	17.30	za ohranjanje zdravja
14.	T	Maksim, mučenec <i>VABLJENI!</i> <i>VABLJENI!</i>	Dobrava Kamna Gorica	17.30 18.05 18.45	† Marijo Frelih, 7. dan srečanje za botre birmancev priprava na krst za starše, botre
15.	S	Helena, kneginja			maše v fari ne bo
16.	Č	Bernardka Lurška, red.	Kamna Gorica	17.30	za zdravje, začetek devetdnevnic pred birmo
17.	P	Robert, opat	Kamna Gorica	17.30	†† Marka Tomana in starše Eržen, devetdnevnic
18.	S	Viktor, mučenec	Kamna Gorica	17.00	† Valentina Arha, devetdnevnic
19.	N	3.VELIKONOČNA NEDELJA	Dobrava Kamna Gorica	8.00 9.00	†† Črvičkove, devetdnevnic krščevanje
20.	P	Teotim, mučenec			maše v fari ne bo
21.	T	Anzelm, škof	Kamna Gorica	17.30	po namenu, devetdnevnic
22.	S	Hugo, opat <i>VABLJENI NA SREČANJE</i>	Kamna Gorica	18.00 19.00 19.30	srečanje birmancev z nadškofom po namenu, devetdnevnic srečanje z nadškofom (vabljeni člani ŽPS, GS, pevci in krasilci...)
23.	Č	Jurij, mučenec	Dobrava	17.30	† Marijo Šinkovec, devetdnevnic
24.	P	Franka, redovnica	Kamna Gorica	17.30	po namenu, devetdnevnic
25.	S	Marko, evangelist sklep devetdnevnic	Kamna Gorica Dobrava	16.00 17.30	poročna maša za Ukove
26.	N	NEDELJA DOBREGA PASTIRJA	Kamna Gorica Lesce	8.00 10.00	BIRMA V KAMNI GORICI za družine birmancev BIRMA V LESCAH

PRIPOROČAM SE ZA MAŠNE NAMENE.

Bliža se birma. Letos bodo k birmi pristopili: Mija Tomažević, Gregor Drozg, Nika in Kaja Štular, Mitja Strnad, Aurora in Svit Arh, Rebeka Šolar Dejanovič in Staša Šolar. Molimo zanje, da bi ostali zvesti Bogu in katoliški Cerkvi. Srečanje s škofom Zoretom - birmovalcem bo v sredo 22. 4. ob 18h. V času devetdnevnic se bomo na srečanje še pripravljali. Po maši tistega dne se nadškof želi srečati še z farani.

Izdala župnija Kamna Gorica. Odgovarja: Marko Avsenik, žup. upravitelj.

El. naslov: marko.avszenik@rkc.si Telefon: 041 614 964

ŽUPNIJSKI LIST

ŽUPNIJE KAMNA GORICA

Letnik 3. Št. 8. (od 12. 4. do 26. 4. 2026)

Kard. J. Ratzinger: IZVOLI ŽIVLJENJE! (birmanska homilija)

Pomen sv. birme nam Cerkev smiselno in nazorno razlaga v znamenjih, s katerimi nam podeljujejo ta zakrament. Če nekoliko bližje pogledamo potek birmovanja, lahko ugotovimo, da se izvede v treh stopnjah. Začenja se z birmansko zaobljubo; sledi ji molitev, ki jo v imenu Cerkve izreka škof z razprostrtimi rokami; temu pa se pridružuje dejanska podelitev birme, ki obsega maziljenje, polaganje rok in pozdrav miru. Oglejmo si te tri dele nekoliko pobliže.

1. Na začetku so vprašanja in odgovori: se odpoveste hudemu duhu, verujete v Boga, vsemogóčnega Očeta, v njegovega Sina Jezusa Kristusa, v Svetega Duha in sveto Cerkev? Ta vprašanja med seboj povezujejo birmo in krst. Bila so postavljena že pri krstu in nanja so tedaj pri večini med vami namesto vas odgovorili starši in botri, ki so vam tako rekoč posodili svojo vero, tako kakor so sploh dali na voljo za vas kos svojega življenja, da se morejo telo in duša in duh prebuditi ter se razvijati. A zdaj mora posojeno postati last: kakor ljudje sicer vedno živimo drug od drugega, od tega, kar drug drugemu ne le posodimo, ampak podarimo. Drug drugega nosimo. Vendar se moramo odločiti tudi sami. Podarjeno nam zares pripada šele tedaj, če smo ga sami sprejeli. Tako se pri birmi nadaljuje tisto, kar se je bilo začelo pri krstu. Birma je dovršitev krsta. To je celo dejanska vsebina besede »birma«: ki pomeni potrditev, okrepitev. Beseda »birma« izhaja iz pravne govorice in se uporablja za postopek, s katerem kaka pogodba postane dokončno veljavna.

Dejansko je ta zaobljuba, s katero se začenja birmovanje, kakor sklep neke pogodbe. Spominja nas na tisto zavezo, ki jo je Bog sklenil z Izraelom na Sinaju. Tam je postavil Izraela pred izbiro: »Predložil sem ti življenje in smrt... Izvoli torej življenje, da boš živel« (5 Mz 30, 19). Birma je vaš Sinaj. Gospod stoji pred vami in vam govori: Izvoli življenje! Vsak bi rad živel in kar največ imel od življenja, rad bi izrabil ponudbo življenja, kolikor je le mogoče. Izvoli življenje! Življenje smo zares izvolili le tedaj, če smo v zavezi z njim, ki je Življenje samo. Odpoved satanu pomeni odpoved oblasti in laži, ki nam hlina življenje in nas pri tem vodi v puščavo. Kdor se na primer pusti ujeti mamili, išče nesluteno razprostranje življenja v fantastičnost in brezmejnost ter na začetku celo verjame, da ga je našel. A v resnici je prevaran, ogoljufan; na koncu ne more več prenašati pravega življenja in nato razpade tudi drugo, tista slepljiva laž, v katero se je ujel. Izvoli življenje! Vprašanja in odgovori birmanske zaobljube so nekakšno navodilo za življenje; so cestni predpisi za vzpon k življenju, ki ni vedno lagodno. A kar je lagodno, ni resnično in samo resnično je življenje. Prej smo rekli, da je ta zaobljuba nekakšna pogodba, zaveza. Mogli bi

tudi reči, da je ta zaobljuba podobna sklenitvi zakonske zveze. **Svojo roko polagamo v roko Jezusa Kristusa.** Odločimo se, da gremo svojo pot z njim, ker vemo: on je življenje.

2. H krščanstvu spada odločitev. Krščanstvo ni samo sistem zapovedi, ki bi od nas zahteval moralne dosežke. V krščanstvu smo tudi obdarovanci. Krščanstvo pomeni, da smo sprejeti v občestvo, ki nas nosi – to je Cerkev. To je vidno v drugem delu birmanskega obreda, v molitvi, ki jo škof v moči svojega posvečenja izgovarja v imenu vse Cerkve. Škof pri tem razprostire roki, kakor je storil Mojzes, medtem ko se je Izrael bojeval (2 Mz 17,11): Kot kristjani smo vedno privzeti v molitev celotne Cerkve. Nihče ni sam. Nihče ni povsem pozabljen in zapuščen. Vsak pripada občestvu, ki se v molitvi zavzema za vse. Molitev je kakor streha: smo pod varstvom teh razprostrtih rok. Ta molitev je tudi kakor antena, ki nam približuje tisto, kar je daleč – ta daljava, moč Svetega Duha, postane naša moč, če smo v tokovnem krogu te molitve. Za tistega, ki živi v Cerkvi, velja tista lepa beseda očeta v priliki o izgubljenem sinu, izrečena bratu, ki je ostal doma. »Vse moje je tvoje« (Lk 15,31).

Tako kakor so nam na začetku našega življenja starši posodili svoje življenje in svojo vero, tako nas Cerkev krepko drži v svoji veri in svoji molitvi. Vse to nam pripada s tem, da mi pripadamo Cerkvi. Tako postanejo razumljive tudi one velike in na videz oddaljene besede: prošnja za Duha resnice, moči, pobožnosti, strahu božjega.

Nihče namreč ne more sam graditi svojega življenja; za to ne zadoščajo niti modrost, znanje, moč najmočnejšega. Treba nam je samo pogledati v časopise, da vedno znova vidimo, kako prav mogočni in občudovani ob koncu pogosto nič več ne vedo, kaj naj storijo s svojim življenjem, in propadejo. Če pa obratno vprašamo za skrivnost ljudi, ki so bili morda zelo preprosti, a so našli mir in izpolnitev svojega življenja, se izkaže, da je jedro njihove skrivnosti: niso bili sami. Ni jim bilo treba žele iznajti življenja. Ni bilo treba njim samim izmišljati si, kaj pomeni in kaj se pravi: »Izvoli življenje!«. Dali so si svetovati tam, kjer je nasvet, in tako jim je pripadalo, česar sami niso imeli: modrost, moč, spoznanje: »Vse moje je tvoje.« Stali so pod streho, ki pokriva, a ne zapira, marveč lovi valove Večnega, valove Življenja in nas združuje z njim. Škofovi razširjeni roki nam kažeta, kje je ta streha, ki jo vsi potrebujemo. Ti roki sta navodilo in obljuba. Pod krovom birme, **pod streho Cerkve, ki moli, živimo varno in hkrati odprto:** živimo v tokovnem krogu Svetega Duha.

3. Končno sledi birmovanje vsakega posebej.

a. Birmovanje se začne s tem, da je vsak posebej nagovorjen po lastnem imenu. Pred Bogom nismo masa. Zaradi tega Cerkev nikoli ne podeljuje zakramentov kolektivno, ampak vedno le osebno. Za Boga ima vsak posameznik svoj lastni obraz, svoje lastno ime. Bog nas nagovarja osebno. Nismo zamenljivi vzorci blaga; smo prijatelji, ki nas Bog pozna, hoče in ljubi. Bog ima z vsakim svoj posebni načrt. Vsakogar hoče. Nihče ni odveč, nihče ni zgolj naključje. To bi nam moralo seči v srce tudi pri tem klicanju po imenu. Bog hoče mene. Kaj hoče od mene?

b. Polaganje rok je naobrnitev kretnje razprostrtih rok v osebno območje. Polaganje rok je najprej kretnja polastitve. Če na nekaj položim roko, hočem s tem povedati: to je moje. Gospod položi svojo roko na nas. **Njegovi smo. Moje življenje ne pripada samo meni samemu. Ne morem reči: to je moje življenje; z njim lahko storim, kar hočem; če ga zapravim, je to moja zasebna zadeva. Ne, Bog mi je namenil nalogo za**

celoto. Če svoje življenje uničim ali zgrešim, je oškodovana celota in ji nekaj manjka. Od negativnega življenja izhaja nekaj negativnega na druge; od pozitivnega življenja izhaja blagoslov na celoto. Nihče ne živi sam zase. Moje življenje ni moje. Vprašan bom: Kaj si storil s tem življenjem, ki sem ti ga dal? Njegova roka počiva na meni...

Polaganje rok pa je tudi kretnja nežnosti, prijateljstva. Če kateremu bolniku ne morem reči prav ničesar več, ker je preveč utrujen, morda celo brez zavesti, pa nanj položim roko, tedaj začuti bližino, ki mu pomaga. Tedaj ve: nisem sam. Polaganje rok ponazarja hkrati božjo nežnost do nas. Po tej položitvi rok vem: nosi me ljubezen, na katero se lahko brezpogojno zanesem. Z menoj gre ljubezen, ki me nikoli ne razočara in ki me niti v mojem odpovedovanju ne pusti pasti. Tu je razumevanje, ki mi zagotavlja trdnost tudi tam, kjer me nihče drug noče razumeti. **Nekdo je položil roko name – Gospod.**

Polaganje rok je nadalje kretnja varnosti in obrambe. Gospod se zavzema zame. Ne prihrani mi sicer vetra in hude ure, a obvaruje me pred dejanskim zlom, ki ga pri vseh svojih varstvenih določilih običajno pozabljam, pred izgubo vere, pred izgubo Boga – če se mu izročim in če ne bežim iz njegovih rok.

c. Potem se zaznamuje birmančevo čelo **z znamenjem križa.** To je znamenje Jezusa Kristusa, v katerem bo nekoč spet prišel. To je spet znamenje lastništva – izročitve Kristusu, kakor smo jo poprej izrekli v zaobljubi. Je kažipot, vodnik. Ob cestah stojijo napisi in smerokazi, da moremo najti svoj cilj, ko smo na poti. Naši predniki so s posebno ljubeznijo postavljali ob cestah podobo Križanega, tudi kot smerokaz. Hoteli so reči: ljudje nismo na poti le od te vasi do one, od tega mesta v drugo. Na vseh teh poteh se troši in dovršuje naše življenje. Na vseh teh poteh živimo svoje življenje in nismo dolžni najti le posamezne kraje, marveč Življenje samo. To je bilo sporočilo tega posebnega smernika: pazi, da s svojim življenjem ne boš končal v slepi ulici! **Hodi za Njim, potem boš našel pot, kajti On je pot.** Križ je povabilo k molitvi. Z znamenjem križa začinjamo svoje molitve; z njim se začinja evharistija – sveta maša; z njim nam je v zakramentu sprave podeljena odveza. Križ pri birmi nas vabi k molitvi, osebni, pa tudi k veliki, občestveni molitvi evharistije.

Križ nam govori: Vedno znova se moraš vračati k birmi, ko se vračaš k temu znamenju... Birma ni dogajanje enega trenutka, marveč je začetek, ki hoče zoreti vse življenje. Kadar koli se pokrižaš, stopaš v krst in v birmo. V tem se korak za korakom izpolnjuje molitev in obljuba birmanskega dneva: prihod Duha resnice, spoznanja, sveta in moči. Tega duha ne moremo spraviti v žep kakor novc in ga po potrebi potegniti ven. Prejemati ga moremo samo v življenju z Njim – na stičišču, ki nam ga je On sam dal: v znamenju križa.. S tem križem smo zaznamovani na čelu **s svetim oljem**, ki ga škof posveti na veliki četrtek za vse leto in za vso škofijo. Olje je izraz za moč in lepoto telesa sploh, s tem pa tudi za simbol Svetega Duha... Tudi preroki, kralji min duhovniki so bili maziljeni z oljem, tako je olje postalo znamenje za službe... Maziljenje tudi pomeni, **da nam Kristus ponuja življenje – Svetega Duha.** »Izvoli življenje!« - to ni le ukaz, ampak je hkrati dar...

Ta trisopenjska zgradba birme je pravzaprav podoba za pot našega krščanskega življenja... Tri dele moremo prehoditi kot nagovor, odgovor in delovanje: mi – Cerkev – in Kristus si izmenjujemo roke. Ta lik zakramenta odseva ritem življenja in nam prinaša mir... Zato se **odločimo za Življenje, ki bo seglo v večnost. Bodimo srčni in pogumni. Amen.**